30.10.2010.g.

Jučer i prošlu noć zlo je posjetilo moju obitelj u našoj kući. Očekivao sam ga ali ono ima nebrojeno mnogo načina da dođe jer drugo ništa i ne radi cijeli svoj vijek. A dan je izgledao tako lijepo. Oboje djece došlo je iz Zagreba, sa studija, da budu doma za blagdan Svih svetih. Popodne je došao kod nas i naš župnik Zoran koji se htio sa mnom dogovoriti oko načina kako da mu ja pomognem u njegovom vođenju naše župne zajednici. Ostali smo tako u razgovoru tri sata. Priključila nam se i moja supruga pa se vidjelo da je župniku bilo drago u našem društvu. Djeca su navečer izašla. Sin u svoje društvo a kćer s dečkom na neku svirku jer se njezin dečko, uz studij, bavi i s muzikom. I sve je izgledalo uobičajno. Supruga i ja smo otišli na spavanje. I tada je počelo. Negdje u noći, oko 1.30 sati probudio me suprugin glas koja se digla i nešto na katu razgovarala s kćerkom. Ja sam ležao u krevetu i nisam mislio da ima potrebe da se dignem. Ali riječi supruge i kćeri su postajale sve žešće. Supruga je kćeri prigovarala na izgledu, da je pijana a kćer se branila da nije. I onda je došlo do naguravanja, uključio se i sin koji ima sobu do kćerine. Brzo sam skočio ali već su se svi razišli. Kćer u kupaonu, sin u svoju sobu a žena ljuta, sa kćerkinom torbom dojurila je u dnevnu sobu i istresla je stvari na trosjed da ih pregleda. Ja sam stao na vrata i gledao sam ju. Pitao sam ju da u čemu je problem . A ona kaže, ljutito, da u čemu je problem, da je kćer opet pijana. Ja upitam da kako to misli opet, kada znam da već dugo nisam vidio da bi se kćer vratila sa izlaska, s rođendana ili sl., pijana. Onda se ona ispravi da nije opet ali da sada je. Ja sam ju i dalje gledao kako pretresa stvari. Ništa nije našla. Bilo mi je teško i šutke sam otišao u spavaću sobu
. U mislima mi je "tutnjalo" da nam je zlo došlo u posjetu
. Stotinu misli mi je "jurilo" kroz glavu. Legao sam na krevet i čekao suprugu. Ali ona nije došla, ostala je u dnevnoj sobi. I njoj je bilo teško jer je tek tada shvatila što je učinila. Sukobila se fizički sa kćerkom bez da ju je ova izazvala, uključila je i sina, skoro da sin protiv kćeri.
STRAŠNO
ZLO, nešto najstrašnije što se može dogoditi unutar jedne obitelji.

Ali, znao sam što trebam učiniti. Neću dopustiti da mi zlo uđe u moju obitelj, u našu kuću. NE. Digao sam se sa kreveta i kleknuo kraj njega te digao ruke prema Gospodinu. Jednostavnim riječima, koje su izvirale iz mojeg srca, molio sam Gospodina da ne dozvoli da se zlo nastani u mojoj obitelji i našoj kući. Kada sam se pomolio otišao sam spavati. Znao sam da

će mi Gospodin uslišati molitve ali nisam znao kako. Ujutro sam se digao i otišao, kao i svaki dan, na misu. Tamo me je čekala moja prijateljica, naša župna zaštitnica, Sveta Marija Magdalena. Molio sam ju da mi pomogne, da se moli da zlo ne ostane u mojoj obitelji i u našoj kući. Ona je šutjela. Ništa mi od nje nije dolazilo u misli. Onda, u jednom trenutku odgovorila mi je i skrenula moj pogled na kip Gospodina Isusa koji je u crkvi odmah kraj njezinog vitraja. Odmah sam ju razumio što mi hoće reći. MORAM SE MOLITI GOSPODINU. Izgleda da je zlo bilo tako jako da ga je samo molitva prema Gospodinu mogla otjerati. Otišao sam ispred oltara i kleknuo sam ispred kipa Gospodina Isusa i moli sam ga da istjera zlo iz naše kuće i da ne dozvoli da mi napada moju obitelj u našoj kući. Nakon molitve otišao sam, onako ispunjen, iz crkve. JA SAM UČINIO S
VE , OSTALO
ĆE
GOSPODIN.

Tako je i bilo. SLAVA GOSPODINU!

Iz crkve sam otišao u neki kafić na kavu. Kad eto i moje supruge. Odmah mi je počela o onome jučer, da kako je krivo napravila, da nije trebala ništa poduzimati jučer nego tek danas ujutro. Ali da se uplašila kada je nešto u kćerkinoj sobi palo na pod pa se uplašila. Onda je išla u sobu da vidi što je ali je soba bila zaključana pa se još bolje uplašila itd. Onda sam ju ja upitao da što je uopće tražila gore u sobi. A ona mi je ona rekla da što joj sada i ja cijelu stvar otežavam kao da joj nije ovako teško. A ništa, rekao sam joj da će se doma porazgovarati s kćerkom i sinom pa će se već nekako riješiti. Ona je otišla još nešto kupiti a ja sam otišao doma. Doma me već čekala kćerka. Bila je sva jadna. Pitala je da li je možda jučer učinila kakvu glupost doma. A ja joj sve ispričam. A njoj su potekle suze. Kazala je da se ona ničega ne sjeća jer da je bila u jednom društvu s dečkima i da su oni pili neki liker kojega ona ne voli ali da je, radi društva popila tri, da joj se odmah počelo vrtjeti pa ju je onda dečko dovezao kući i da se dalje ničega ne sjeća. Ja sam ju slušao, ona je plakala. Toga trenutka došla je i supruga doma. Kada je došla u sobu dogodio se jedan od najdirljivijih susreta dvoje ljudi koje sam vidio u zadnje vrijeme, bilo na filmu bilo u stvarnom životu. Kada je kćer zagledala mamu, počela je jecati i pružati ruku prema njoj, govoreći kroz plač da joj oprosti. Istovremeno, supruga je užurbanim korakom, isto kroz suze, prišla kćeri, ispričavajući joj se. Obje su, jedna drugoj, pale u zagrljaj. A ja sam to gledao kao neki film. I meni su zasuzile oči. Poslije žena razgovarala sa sinom. **I cijeli taj događaj je u 12 sati izbrisan iz naše obitelji.**
Kao da se nikad nije dogodio. ZLO
JE
ISTJERANO. Ma, i sada me prolaze trnci dok se sjetim slave i moći Gospodinove koju mi je tada pokazao uslišavajući moje molitve. Nekad prije, takav događaj u našoj obitelji vodio bi k tome da svi mi ne bi međusobno razgovarali više dana i tjedana i ostali bi ožiljci na našim međusobnim odnosima. A sada.
SADA
JE

SAMO
OSTALA
LJUBAV
I
SLAVA
GOSPODINOVA.
BLAGOSLOVLJEN
BIO
UVIJEKE!